

ποικιλίαν καὶ γραφικότητα ὁ ἄνθρωπος, διότι ἡ φύσις, διὰ τὸν
τὸν κάμη τελειότερον, τὸν ἔκαμε κολοβόν ;

ΙΩ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

Τ Α Ξ Ε Ι Δ Ι

ΨΑΛΛΕΙ τὸ κῦμα, πικροφάλλει μυστικά
τοῦ ταξειδιοῦ τὸν θρῆνον ἔς τὸ λιμάνι κάτω,
ἐκεῖ ἔς τὴν γαλανὴν καὶ ἀκύμαντη ἀμμουδιά,
ποῦ μαῦρος κύκνος κλαίει καὶ ἀπλώνει τὰ φτερά του.
Ψάλλει τὸ κῦμα καὶ μὲ κράζει βιαστικά
γοργοὶ νὰ πᾶμε ἔς τὴν πατρίδα τοῦ θανάτου.

Ἦ πλάνο κῦμα, νᾶσαι σύ, ποῦ ἕναν καιρὸ
ἀπ' τῶν ὄνειρων τὸ ξεφάντωμα μ' ἐπῆρες,
ποῦ οἱ Μοῖρες μῆρραιναι μὲ ἀθάνατο νερὸ
καὶ ἀντιλαλοῦσαν γύρω μου θεσπέσιες λύρες ;
Ἦ πλάνο κῦμα, ἐσύ δὲν μέφερες ἐδῶ
μ' ἐλπίδες τόσες ; Ἄχ ! Γιατί νὰ σβύσουν στεῖρες ;

Καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶμε, ὦ πάνερμη ψυχὴ ;
Τὰ κρίνά σου ἐξεφύλλισαν χλωμὰ ἔς τὸν ἄδη
καὶ οἱ πόντοι ἀγνάντια μᾶς ἀνοίγονται θολοὶ
καὶ μᾶς ἀπλώνει κλίνη αἰώνια τὸ σκοτάδι. . .
Καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶμε, ὦ πλάση μου νεκρῆ,
χωρὶς ἀνθούς χαρᾶς, χωρὶς φωτὸς σημάδι ;

Ψάλλει τὸ κῦμα καὶ με κράζει βιαστικά. . .
Βουθὸ μὲ φέρνει ἡ νύχτα ἔς τὸ λιμάνι κάτω. . .
Μᾶς βλέπει ὁ ἥλιος ἄλαλος καὶ ξεψυχᾷ
κ' ἐνῶ τὸ μαῦρο πλοῖο ἀπλώνει τὰ φτερά του,
ψάλλει τὸ κῦμα, νεκροφάλλει ἀρμονικά :
— « Πᾶμε, ὦ ζωὴ, γιὰ τὴν πατρίδα τοῦ θανάτου. . »

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ